

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 614/2014

03.07.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ш., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката М.К. и адвоката Н.Р., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 141/12 од 18.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4592/13 од 04.04.2014. године, у седници већа одржаној 03.07.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Ш., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 141/12 од 18.10.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4592/13 од 04.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 141/12 од 18.10.2013. године, окривљени Д.Ш. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године док му је на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. и 261. ЗКП-а окривљени је обавезан да суду плати паушал у износу од 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 151.130,00 динара, у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да на основу члана 261. став 2. тачка 8. и члана 264. став 1. ЗКП-а оштећеном Д.В. надокнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 141.750,00 динара, у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а на основу члана 258. став 4. ЗКП-а, оштећени Д.В. упућен је ради остварења имовинскоправног захтева на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4592/13 од 04.04.2014. године одбијене су, као неосноване, жалба Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и жалбе окривљеног Д.Ш. и његовог браниоца и потврђена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 141/12 од 18.10.2013. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Д. Ш., адвокат М.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 8. и тачка 9. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање, те да одложи извршење казне окривљеном Д.Ш. до окончања поступка по овом захтеву.

Захтев за заштиту законитости у смислу члана 483. ЗКП-а, против наведених правноснажних пресуда, поднео је и бранилац окривљеног Д.Ш., адвокат Н.Р., због повреде одредби из члана 438. став 1. тачка 9. и члана 438. став 1. тачка 4. у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев у целости, те да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП-а одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Ш. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Д.Ш. нису основани.

Захтевима бранилаца окривљеног Д.Ш. се правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП-а - које бранилац окривљеног адвокат М.К. не образлаже и из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, уз образложење бранилаца да је прекорачена оптужба, јер је суд у изреку пресуде унео чињенице које у оптужници не стоје и то у вези брзине кретања окривљеног Д.Ш., тако што је окривљени оглашен кривим јер је управљао возилом „недозвољеном брзином од 88 км/х“ иако му је оптужницом стављено на терет да је управљао „неприлагођеном брзином“, те је суд у изреку унео - чињенице у вези смањене способности окривљеног за управљање возилом „у виду психомоторне узбуђености, смањене пажње и концентрације, смањене критичности ...“, а такође су унете и чињенице и околности у вези психичког односа окривљеног према делу и тежој последици, те оне којима се означава кривица окривљеног Д.Ш.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим. Тиме што је суд у изреци пресуде уопштене наводе из диспозитива оптужнице јавног

тужиоца конкретизовао уносећи чињенице и околности које је утврдио извођењем доказа на главном претресу, а нарочито чињеница и околности које су утврђене изведеним саобраћајно-техничким вештачењем Центра за вештачење ДОО Нови Сад, те вештачењима специјалисте судске медицине др Владимира Пилије и специјалиста судске психијатрије др Снежане Попов, на шта је суд законом овлашћен, оптужба није прекорачена, односно у редовном кривичном поступку нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. и тачка 9. ЗКП-а на које се неосновано указује у захтевима бранилаца окривљеног. Осим тога, наведене повреде браниоци окривљеног Д.Ш., истицали су у поступку по редовном правном леку, те Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Н.Р. указује се и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП-а - у вези учествовања судије и судија поротника који су морали бити изузети, као и на то да нема узрочно-последичне везе између радњи окривљеног Д.Ш. и наступеле смрти оштећеног М.В., чиме се суштински побија утврђено чињенично стање као погрешно и непотпуно у смислу одредбе члана 440. ЗКП-а, међутим, повреде наведених одредаба, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, нису предвиђене као разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те Врховни касациони суд о њима није одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.